

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD
REPUBLIKE SRPSKE
Broj: 80 0 P 110156 21 Rev
Banjaluka: 19.8.2021. godine

Vrhovni sud Republike Srpske u vijeću sastavljenom od sudija Tanja Bundalo, predsjednik vijeća, Senad Tica i Violanda Šubarić, član vijeća, u pravnoj stvari tužioca T.o. a.d. B., koga zastupaju punomoćnici D.K. i V.K., advokati Zajedničke advokatske kancelarije sa sjedištem u B., protiv tuženog D.S. iz M., B., koga zastupa punomoćnik M.B., advokat iz B., radi isplate, vrijednost spora 66.808,92 KM, odlučujući o revizijama stranka izjavljenim protiv presude Okružnog suda u Bijeljini broj 80 0 P 110156 20 Gž od 2.4.2021. godine, na sjednici održanoj 19.8.2021. godine, donio je

PRESUDU

Revizija tuženog se djelimično usvaja i obe nižestepene presude preinačavaju tako što se odbija zahtjev tužioca da se obaveže tuženi da mu isplati iznos od 66.802,92 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 14.6.2018. godine do isplate.

Revizija tuženog se odbacuje u dijelu kojim se pobija odluka o određivanju mjere obezbjeđenja novčanog potraživanja tako što se tuženom zabranjuje da otuđi, sakrije, optereti ili na drugi način raspolaže sa novčanim sredstvima u iznosu od 50.000,00 KM, a koja su predmet ugovora o oročenom depozitu broj ... od 20.12.2018. godine zaključenog između tuženog, kao deponenta i A.b. a.d. B., sve do pravosnažnog okončanja parničnog postupka koji se vodi pred Osnovnim sudom u Bijeljini u predmetu broj 80 0 P 110156 19 P, te zabranjuje A.b. a.d. B. da isplati tuženom navedena novčana sredstva u iznosu od 50.000,00 KM i nalaže da u svojim evidencijama upiše mjeru obezbjeđenja i odmah, po prijemu odluke, izvrši mjeru na način što će blokirati iznos od 50.000,00 KM, o čemu je dužna obavjestiti sud na broj predmeta 80 0 P 110156 19 P.

Obavezuje se tužilac da tuženom na ime naknade troškova postupka isplati iznos od 5.625,00 KM, dok se preko dosuđenog iznosa zahtjev odbija.

Revizija tužioca se odbacuje.

Obrazloženje

Presudom Osnovnog suda u Bijeljini broj 80 0 P 110156 19 P od 27.3.2020. godine, djelimično je usvojen tužbeni zahtjev tužioca i obavezan tuženi da mu isplati iznos od 66.802,92 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 13.9.2019. godine do isplate, te da mu na ime naknade troškova postupka isplati iznos od 4.168,80 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 27.3.2020. godine do isplate, sve u roku od 30 dana od dana prijema presude.

Odbijen je tužbeni zahtjev tužioca za isplatu zakonske zatezne kamate na iznos od 66.802,92 KM za period od 14.6.2018. godine do 13.9.2019. godine, kao i zahtjev za isplatu troškova postupka preko dosuđenog iznosa.

Usvojen je prijedlog tužioca za određivanje mjere radi obezbjeđenja novčanog potraživanja tako što je tuženom zabranjeno da otuđi, sakrije, optereti ili na drugi način raspoláže sa novčanim sredstvima u iznosu od 50.000,00 KM, a koja su predmet ugovora o oročenom depozitu broj ... od 20.12.2018. godine zaključenog između tuženog kao deponenta i A.b. a.d. B., sve do pravosnažnog okončanja parničnog postupka koji se vodi pred Osnovnim sudom u Bijeljini u predmetu broj 80 0 P 110156 19 P.

Zabranjeno je da A.b. a.d. B. isplati tuženom novčana sredstva u iznosu od 50.000,00 KM koja su predmet ugovora o oročenom depozitu broj ... od 20.12.2018. godine, te joj naloženo da u svojim evidencijama upiše mjeru obezbjeđenja i da odmah, po prijemu odluke, izvrši mjeru na način što će blokirati iznos od 50.000,00 KM, o čemu je dužna obavjestiti sud na broj predmeta 80 0 P 110156 19 P.

Presudom Okružnog suda u Bijeljini broj 80 0 P 110156 20 Gž od 2.4.2021. godine, žalba tužioca je odbačena kao neblagovremena.

Žalba tuženog je odbijena i prvostepena presuda potvrđena u usvajajućem dijelu odluke o glavnom tužbenom zahtjevu i u dijelu kojim je određena mjera obezbjeđenja.

Odbijen je zahtjev tužioca za naknadu troškova žalbenog postupka.

Tužilac revizijom pobija drugostepenu odluku zbog povrede odredaba parničnog postupka, sa prijedlogom da se pobijana odluka ukine i predmet vrati drugostepenom sudu na odlučivanje po žalbi izjavljenoj protiv prvostepene odluke.

Tuženi revizijom pobija drugostepenu odluku zbog povrede odredaba parničnog postupka i zbog pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom da se pobijana odluka preinači i tužbeni zahtjev odbije ili da se ukine i predmet vrati na ponovno odlučivanje.

Tužilac u odgovoru predlaže da se revizija tuženog odbije, a ovaj obaveže na naknadu troškova na ime sastava odgovora u iznos u 1.535,00 KM.

Tuženi nije podnio odgovor na reviziju tužioca.

Revizija tužioca nije dozvoljena.

Revizija tuženog je osnovana u dijelu odluke o tužbenom zahtjevu, a nedozvoljena u dijelu odluke o mjeri obezbjeđenja.

Predmet spora je zahtjev tužioca naveden u izreci prvostepene presude.

U toku postupka pred prvostepenim sudom je utvrđeno:

da je tuženi D.S. pretrpio teške tjelesne povrede u saobraćajnoj nezgodi koja se desila 2.9.2009. godine; da je osiguranik tužioca oglašen krivim za saobraćajnu nezgodu, te mu je presudom Osnovnog suda u Bijeljini broj 80 0 K 023022 10 K od 5.11.20210. godine, izrečena

kazna zatvora u trajanju od tri mjeseca za krivično djelo „ugrožavanje javnog saobraćaja“ iz člana 410. stav 2. u vezi sa stavom 1. Krivičnog zakona Republike Srpske; da je D.S., kao tužilac, vodio spor protiv osiguravača T.k.k. a.d. B., kao tuženog, poslovni broj 80 0 P 049154 15 P, radi naknade materijalne i nematerijalne štete koju je pretrpio u štetnom događaju; da je presudom Okružnog suda u Bijeljini broj 80 P 049154 17 Gž 2 od 23.1.2018. godine, oštećenom D.S. dosuđena naknada štete, i to: na ime pretrpljenog fizičkog bola iznos od 10.000,00 KM, na ime pretrpljenog straha iznos od 6.000,00 KM, na ime pretrpljenih duševnih bolova zbog umanjnja životne aktivnosti iznos od 25.000,00 KM, na ime pretrpljenih duševnih bolova zbog naruženosti iznos od 9.000,00 KM, na ime naknade troškova postupka iznos od 10.500,00 KM i na ime izgubljene zarade iznos od 40.255,14 KM, sa zakonskom zateznom kamatom počev od 25.12.2013. godine do isplate i na ime naknade troškova žalbenog postupka iznos od 1.462,50 KM;

da je tuženi T.o. a.d. B. isplatio oštećenom D.S. iznos od 136.818,90 KM (uplata od 25.5.2018. godine u iznosu od 45.606,30 KM, uplata od 4.6.2018. godine u iznosu od 45.606,30 KM i uplata od 14.6.2018. godine u iznosu od 45.606,30 KM):

da je presudom Vrhovnog suda Republike Srpske broj 80 0 P 049154 19 Rev od 2.7.2019. godine, djelimično usvojena revizija T.k.k. a.d. B. i preinačena presuda Okružnog suda u Bijeljini broj 80 P 049154 17 Gž 2 od 23.1.2018. godine, tako što je dosuđena naknada na ime pretrpljenog fizičkog bola snižena na iznos od 8.000,00 KM, naknada na ime pretrpljenog straha snižena na iznos od 4.800,00 KM, naknada na ime pretrpljenih duševnih bolova zbog umanjnja životne aktivnosti snižena na iznos od 20.000,00 KM, naknada na ime pretrpljenih duševnih bolova zbog naruženosti snižena na iznos od 7.200,00 KM, troškovi liječenja sniženi na iznos od 4.477,42, naknada na ime izgubljene zarade snižena na iznos od 5.295,36 KM i naknada na ime troškova postupka snižena na iznos od 5.871,37 KM;

Polazeći od ovako utvrđenog činjeničnog stanja, koje ne može biti predmet pobijanja i ocjenjivanja u ovom revizijskom postupku s obzirom na izričitu zabranu sadržanu u odredbi člana 240. stav 2. Zakona o parničnom postupku („Službeni glasnik RS“, broj 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09 i 61/13 -u daljem tekstu: ZPP-u), primjenom odredbe člana 210., 214., 216. i 277. Zakona o obligacionim odnosima („Službeni list SFRJ“, broj 29/78, 39/85, 45/89 i 57/89, te „Službeni glasnik RS“, broj 17/93 do 74/04 -u daljem tekstu: ZOO-a), prvostepeni sud je odlučio kao u izreci.

Prema shvatanju prvostepenog suda „*ratio legis*“ odredbe člana 216. ZOO-a, sastoji se u tome da bi za oštećenog kome je isplaćena dosuđena naknada zbog povrede tijela ili zdravlja “bilo suviše teško” da tu naknadu vrati “ako ju je već utrošio i od nje nije ništa ostalo”, jer je svrha naknade “ublažavanje lične štete”.

Dalje, sud “postavlja pitanje” da li zabrana vraćanja važi i u slučajevima kada ona ne bi bila u skladu sa opštim načelima morala, te zaključuje da bi bilo protivno načelima morala i poštenja kada bi primalac korist zadržao ako je “iznos još raspoloživ”, a druga strana “trpi nesporni gubitak kom gubitku nije doprinijela”.

U tom slučaju, kako cijeni prvostepeni sud, ne postoje razlozi humanosti, morala i poštenja zbog kojih bi bilo potrebno da oštećeni zadrži primljene koristi, odnosno zadržavanje koristi bi bilo u suprotnosti sa načelima o sticanju bez osnova.

Prihvatajući utvrđenim da je po osnovu pravosnažne presude tuženom na ime naknade ukupne štete isplaćen iznos od 95.851,92 KM, da tuženi ima na raspolaganju iznos od 50.000,00 KM koji je oročio kod poslovne banke po ugovoru od 20.12.2018. godine, a da mu po osnovu svih oblika štete po revizionoj presudi pripada iznos od 49.772,78 KM, sud nalazi da je „protivno razlozima morala i poštenja da tuženi zadrži preplaćeni iznos štete od 46.079,14 KM“.

Ocjena je prvostepenog suda da u konkretnom slučaju ne dolazi u obzir primjena člana 216. ZOO-a, bez obzira što je u vrijeme isplate tuženi bio savjestan sticalac, jer je presudom revizionog suda preinačena drugostepena presuda pa je time djelimično otpao osnov isplate i tuženi je dužan da temeljem člana 210. stav 2. ZOO-a, tužiocu vratiti preplaćeni iznos štete.

Što se tiče zahtjeva za vraćanje više preplaćenog iznosa od 20.729,78 KM po osnovu isplate zakonskih zatezних kamata na dosuđene iznose naknade štete iz drugostepene presude, prvostepeni sud ukazuje da za ocjenu pitanja osnovanosti predmetnog zahtjeva nije od značaja pitanje savjesnosti ili nesavjesnosti tuženog kao sticaoca. Ovo iz razloga što cijeni da u smislu odredbe iz člana 277. ZOO-a, zakonske zatezne kamate predstavljaju sankciju prema dužniku koji zakasni sa ispunjenjem novčane obaveze, pa kamata ne predstavlja dio naknade zbog čega se pravo zadržavanja ne odnosi na preplaćeni iznos zakonske zatezne kamate.

Zadržavanje više preplaćenog iznosa štete i zakonske zatezne kamate nakon preinačenja drugostepene presude od strane revizijskog suda i po osnovu štete nastale povredom tijela i narušenja zdravlja, po ocjeni prvostepenog suda, nije pravično i vodi „obesmišljavanju“ postupka po vanrednom pravnom lijeku i predstavlja povredu prava na imovinu iz člana 1. Protokola 1 Evropske konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda (EK) i člana II/k) Ustava Bosne i Hercegovine.

Na ukupno dosuđeni iznos od 66.808,92 KM, prvostepeni sud je obavezao tuženog da plati i zakonsku zateznu kamatu počev od utuženja (13.9.2019. godine) do isplate.

Drugostepeni sud je žalbu tuženog odbio, a žalbu tužioca odbacio kao neblagovremenu.

Stav je drugostepenog suda da se, u konkretnom slučaju, odredba člana 216. ZOO-a ne može primjeniti jer je protivna pravu tužioca na imovinu zaštićenu članom 1. Protokola 1. EK. Sud dalje obrazlaže da se radi o „privatnoj imovini“ i da „država nema pravo“ odredbom člana 216. ZOO-a nametnuti teret tužiocu u korist tuženog tj. da trpi neosnovanu isplatu jer time „zadire u njegovu imovinu, a za to ne postoji opravdan javni interes“. Takođe smatra da se time zadire u pravo stranke na pravičan postupak jer bi se vanredni pravni lijek „činio besmislenim“, dovelo bi se u pitanje „poštivanje sudskih odluka“, a time i odluka Vrhovnog suda.

Odbacujući žalbu tužioca, drugostepeni sud nalazi utvrđenim da mu je prvostepena presuda uručena 2.4.2020. godine, da je prvi dan roka za izjavljivanje žalbe počeo teći 3.4.2020. godine i da je posljednji dan roka za blagovremeno podnošenje žalbe istekao 4.5.2020. godine, a žalba je izjavljena preporučenom pošiljkom 7.5.2020. godine, dakle po proteku prekluzivnog roka od 30 dana (član 203. stav 1. ZPP-u).

Drugostepena odluka je, kada je u pitanju tužbeni zahtjev, donesena uz pogrešnu primjenu materijalnog prava na što revizija tuženog osnovano ukazuje.

Odredbom člana 216. ZOO-a je propisano: „Ne može se tražiti vraćanje neosnovano plaćenih iznosa na ime naknade štete zbog povrede tijela, narušenja zdravlja ili smrti, ukoliko je isplata izvršena savjesnom pribaviocu“. Ovom odredbom se isplatiocu uskraćuje pravo zahtijevati vraćanje isplaćenog, iako postoje zakonske pretpostavke za to. Iznimku od opšteg pravila da se mora vratiti stečeno bez osnova, zakonodavac čini ovom odredbom iz humanih i moralnih razloga pružajući posebnu zaštitu stjecatelju koji je primio isplatu na ime naknade štete zbog povreda tijela, zdravlja ili smrti, pod uslovom da je u momentu isplate bio savjestan (ovi uslovi na strani tuženog su ispunjeni).

U konkretnom slučaju je nakon izvršene isplate, presudom donesenom u postupku po reviziji, preinačena pravosnažna sudska odluka temeljem koje je isplata izvršena tako što su dosuđeni iznosi naknade materijalne i nematerijalne štete sniženi, pa su, formalno pravno, ostvareni uslovi iz člana 210. ZOO-a.

Vrhovni sud Republike Srpske je na sjednici Građanskog odjeljenja održanoj 20.5.2019. godine, usvojio pravno shvatanje broj 118-0-SuI-19-000164 vezano za primjenu odredbe člana 216. ZOO-a koje glasi: „Ako je povodom revizije preinačena ili ukinuta pravosnažna presuda na osnovu koje je isplatio oštetu na ime tjelesnih povreda, narušenog zdravlja ili smrti, tuženi ne može od oštećenog, koji se smatra savjesnim pribaviocem do momenta saznanja za odluku revizionog suda, osnovano zahtijevati povrat isplaćenog iznosa, uključujući zatezne kamate i troškove postupka“.

Slijedeći usvojeno pravno shvatanje Vrhovni sud Republike Srpske je donio presudu broj 95 0 P 049144 18 Rev 2 od 22.5.2019. godine, a apelacija koju je izjavio tužilac iz te parnice N.o. a.d. B.) odbijena je odlukom Ustavnog suda Bosne i Hercegovine broj AP-2976/19 od 27.11.2020. godine.

Cijeneći okolnosti konkretnog slučaja, navedeni stav Građanskog odjeljenja Vrhovnog suda Republike Srpske, stav izražen u odluci ovog suda broj 95 0 P 049144 18 Rev 2 od 22.5.2019. godine i odluku Ustavnog suda Bosne i Hercegovine broj AP-2976/19 od 27.11.2020. godine, revizija tuženog se u cijelosti ukazuje osnovanom zbog čega ju je valjalo usvojiti, obe nižestepene presude preinačiti i tužbeni zahtjev tužioca u cijelosti odbiti, primjenom odredbe člana 250. stav 1. ZPP-u.

Pozivanje nižestepenih sudova na zaštitu prava na imovinu i odredbu člana 1. Protokola broj 1. uz EK nije primjenljivo u konkretnom slučaju, te nije prihvatljivo obrazloženje da se odredbom člana 216. ZOO-a, „zadire u imovinu tužioca, a za to ne postoji opravdan javni interes“, niti da se time povrjeđuje pravo stranke na pravičan postupak jer se vanredni pravni lijek „čini besmislenim“ i dovodi se u pitanje „poštivanje sudskih odluka“.

ZOO-a je na pravnoj snazi od 1978. godine, a odredba člana 216. ZOO-a nije mijenjana. Zakon je javno objavljen i dostupan je svima tako da se svako zainteresovano lice moglo upoznati sa sadržinom sporne odredbe. Sudska praksa je u pogledu njene primjene bila jedinstvena i nije bilo suprotnih pravnih stavova. Zakonodavac je eksplicitno propisao da se isplaćeno ne može tražiti samo ako se radi o isplati naknade štete zbog povrede tijela, zdravlja ili smrti (ne i ako je isplata po drugom osnovu) i ako je sticalac u momentu isplate savjestan. Slijedi da je zakonodavac rukovođen humanim i moralnim razlozima, imajući u vidu značaj povrjeđenog dobra i posljedice koje ono izaziva u odnosu na oštećenog, smatrao da postoji opravdan razlog da se u određenim situacijama i iz zakonom određenih razloga, uskrati pravo

isplatiocu da traži vraćanje datog iako bi to, u skladu sa drugim odredbama ZOO (konkretno člana 210.) i opštim načelima ZOO, imao pravo.

Revizija tuženog izjavljena protiv odluke o mjeri obezbjeđenja nije dozvoljena.

Odredbе člana 268.-290. ZPP-u propisuju postupak i uslove za određivanje mjera obezbjeđenja, vrste mjera obezbjeđenja i pravne lijekove koji se mogu izjaviti protiv odluka suda povodom prijedloga za određivanje mjere obezbjeđenja. Odluke o mjeri obezbjeđenja donosi, u pravilu, sud koji postupa u prvom stepenu (član 268. stav 1. ZPP-u), što je i konkretna situacija, i to u obliku rješenja (član 279. ZPP-u). Rješenjem o mjeri obezbjeđenja se ne odlučuje o osnovanosti tužbenog zahtjeva, ona je akcesornog karaktera, ima za cilj obezbjeđenje potraživanja i ograničeno vrijeme trajanja jer ostaje na snazi do pravosnažnosti odluke o tužbenom zahtjevu, odnosno najduže do isteka roka od 30 dana po nastupanju uslova za prinudno izvršenje (član 281. stav 2. i 3. ZPP-u).

Stoga, imajući u vidu da je pobijano rješenje donio prvostepeni sud i da se tim rješenjem postupak pravosnažno ne završava, čak ni kada je doneseno od strane drugostepenog suda, rješenje kojim je određena mjera obezbjeđenja ne može biti predmet odlučivanja o reviziji (član 254. stav 1. ZPP), pa je u ovom dijelu revizija tuženog odbačena primjenom odredbe člana 247. stav 2. ZPP-u.

U konkretnoj situaciji, s obzirom na odluku ovog suda kojim je tužbeni zahtjev odbijen, izrečena mjera obezbjeđenja je bespredmetna jer više ne postoji novčano potraživanje koje bi se njome obezbjeđivalo.

Tužilac opravdano ukazuje da je drugostepenom odlukom pogrešno, kao neblagovremena, odbačena žalba koju je izjavio protiv prvostepene odluke.

Nesporno je da je prvostepena presuda dostavljena tužiocu 2.4.2020. godine (dostavnica u spisu), da je rok za blagovremeno izjavljivanje revizije počeo da teče sa 3.4.2020. godine (član 324. stav 2. ZPP-u) i da je, po redovnom toku stvari, isticao sa 2.5.2020. godine (subota), odnosno 4.5.2020. godine (ponedeljak), kao prvog narednog radnog dana (član 324. stav 4. ZPP-u).

Tužilac je žalbu predao dana 7.5.2020. godine (kada je i sastavljena) preporučenom pošiljkom broj ... putem pošte B., pa slijedi da je predata po isteku prekluzivnog roka od 30 dana.

Revizijom tužioca se opravdano ukazuje da je drugostepeni sud propustio cijeniti da je Vlada Republike Srpske članom 5. Uredbe sa zakonskom snagom o rokovima i postupanju u sudskim postupcima za vrijeme vanrednog stanja za teritoriju Republike Srpske („Službeni glasnik RS“, broj 32/2020), propisala da rokovi za izjavljivanje redovnih pravnih lijekova u parničnim postupcima prestaju teći za vrijeme vanrednog stanja. Navedena uredba stupila je na snagu 7.4.2020. godine (član 10.).

Vanredno stanje u Republici Srpskoj, izazvano pandemijom virusa COVID-19, ukinuto je 23.5.2020. godine.

Slijedi da je od dana dostavljanja prvostepene odluke tužiocu (2.4.2020. godine) rok za blagovremeno podnošenje žalbe tekao 4 dana, a potom nije tekao svo vrijeme vanrednog stanja i da je ponovno počeo teći u preostalom dijelu od 26 dana, narednog dana od dana ukidanja

vanrednog stanja (tj. od 24.5.2020. godine), pa je shodno tome isticao sa 18.6.2020. godine. S obzirom da je tužilac žalbu predao 7.5.2020. godine, iako je još trajalo vanredno stanje, očigledno je da se radi o blagovremeno podnesenoj žalbi i da je drugostepeni sud nije mogao odbaciti već je o istoj morao odlučivati.

Iz sadržaja žalbe tužioca slijedi da prvostepenu presudu pobija isključivo u dijelu odluke o troškovima postupka, ne i u odbijajućem dijelu odluke o tužbenom zahtjevu. To dalje znači da bi eventualno izjavljena revizija tužioca, pod uslovom da je drugostepeni sud odlučio o njegovoj žalbi i da ju je odbio ili djelimično usvojio, bila odbačena kao nedozvoljena jer su troškovi akcesorno potraživanje i ne mogu se samostalno pobijati osim zajedno sa odlukom o glavnoj stvari.

Iz navedenih razloga, a cijeneći i revizionu odluku kojom je tužbeni zahtjev tužioca u cijelosti odbijen kao neosnovan, ovaj sud nalazi da reviziju tužioca treba odbaciti kao nedozvoljenu.

Ukidanje drugostepene odluke i vraćanje na odlučivanje o žalbi tužioca protiv rješenja o troškovima postupka predstavljalo bi formalistički pristup i nema suštinskog uticaja na konačnu odluku o tužbenom zahtjevu.

Revizionu sud cijeni da ovakvim načinom pristupa nema povrede člana 6. EK, kod toga da je revizija tuženog usvojena i tužbeni zahtjev odbijen u dosuđujućem dijelu, pa tužilac svakako nema pravo na naknadu troškova postupka, kako onih koji su mu dosuđeni tako i onih koje bi mu eventualno dosudio drugostepeni sud po izjavljenoj žalbi.

Kako je došlo do preinačenja pobijane odluke, to revizionu sud ima obavezu odlučiti i troškovima cjelokupnog postupka (član 397. stav 2. ZPP-u).

Tuženi je blagovremeno podnesenim troškovnikom od 27.2.2020. godine, opredjelio troškove prvostepenog postupka u ukupnom iznosu od 3.000,00 KM. Troškovnik je, s obzirom na vrijednost spora, sačinjen u skladu sa odredbama člana 2. tarifni broj 2, tarifni broj 9. i 12. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad advokata („Službeni glasnik RS“, broj 68/05-u daljem tekstu: AT).

Pored troškova prvostepenog postupka tuženi traži i naknadu troškova na ime sastava žalbe protiv prvostepene presude u iznosu od 1.312,50 KM zajedno sa taksom „ukoliko sud tuženog ne oslobodi plaćanja takse“. Tuženi traži i naknadu troškova postupka u iznosu od 1.534,00 KM na ime sastava odgovora na žalbu tužioca, te troškova na ime sastava revizije u iznosu od 1.312,50 KM sa taksom po odluci suda.

Ovaj sud cijeni da se tuženom mogu priznati troškovi prvostepenog postupka u iznosu od 3.000,00 KM, troškovi na ime sastava žalbe i revizije u iznosima od po 1.312,50 KM, ali ne i troškovi na ime sastava odgovora na žalbu u iznosu od 1.534,00 KM jer se ne radi o opravdanim troškovima u smislu odredbe člana 387. stav 1. ZPP-u, kao ni troškovi na ime sudske takse jer u spisu nema dokaza da je tuženi izvršio uplatu takse na žalbu i reviziju, pa po tom osnovu nije imao stvarni trošak u momentu isticanja zahtjeva za njihovu naknadu.

Dakle, troškovi postupka koji se priznaju tuženom iznose 5.625,00 KM dok se preko dosuđenog iznosa taj zahtjev odbija.

S obzirom da je revizija tuženog usvojena i obe nižestepene presude preinačene tako što je tužbeni zahtjev tužioca u cijelosti odbijen, saglasno odredbi člana 386. stav 1. ZPP-u samo tuženi ima pravo na naknadu troškova postupka.

Predsjednik vijeća
Tanja Bundalo

Za tačnost otpravka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarnice
Biljana Aćić